Anul XCI — Sibiu, 10 Ianuarie 1943 — Nr. 2

BIBLIOTECA CENTRALĂ ASOCIAȚIUNII SIBIU

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de

APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român
Sibiu
Str. Șaguna 8

Abonamentul: Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni 150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. — Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor un șir petit 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Datoria permanentă de-a propovăduí

Intr'un sens mai larg toată misiunea preoțească stă în propovăduirea lui Dumnezeu între oameni, în mărturisirea și lauda Lui. Propovăduire este vestirea celor ce-a făcut și face Dumnezeu prin Iisus Hristos pentru mântuirea oamenilor și îndemnul adresat continuu acestora de-a se conforma voii Lui. Dar propovăduire este și rugăciunea publică a preotului, căci și prin ea se mărturisește între oameni, își manifestă convingerea că dela Dumnezeu avem toate, că fără de El nu putem face nimic, că Lui i se cuvine toată lauda și închinarea.

Misiunea preotului stă, într'un cuvânt, în propovăduirea lui Dumnezeu. Orice șovăire în îndeplinirea acestei datorii, orice întrelăsare a ei, i se adaugă la deficitul misiunii lui, înseamnă o sporire a vinii lui ca preot. Fiecare clipă lăsată să treacă fără să fie folosită în acest scop, este o clipă deturnată din rosturile ei, o clipă furată lui Dumnezeu și vieții proprii și va avea urmări nefavorabile pentru făptaș. Sluga care, socotind că nu e observat de stăpân, lasă clipele să treacă fără să facă nimic, le fură, căci un lucru oprit dela uzul lui, e furat, iar aceste clipe nu sunt utilizate pentru ceeace au fost destinate.

Clipele vieții de aici, pe cât sunt de scurte, pe atât sunt de importante, căci de ele depinde soartea veșnică a omului. Ele sunt corelative cu veșnicia. Intr'o clipă, pe care o disprețuim pentru scurtimea ei, s'a putut pierde un suflet pentru veșnicie, pentrucă am neglijat să-i vorbim de Dumnezeu. Dacă n'ar fi atât de scurtă viața omului, n'ar fi atât de importantă. Importanța ei stă în raport direct cu scurtimea ei. Odată ce veșnicia întreagă depinde de ea, cu cât e mai scurtă viața cu atât trebue privită și utilizată cu mai multă concentrare. Viața de aici poartă în spatele ei toată veșnicia noastră. Cu cât e mai scurtă, cu atât veșnicia e mai concentrată pe această scurtime. Clipa e încărcată cu potențialitatea destinului veșnic.

Din orice clipă trecătoare
Ăst adevăr îl înțeleg,
Că sprijină vecia 'ntreagă
Și 'nvârte universu 'ntreg

(Eminescu)

Pentru noi scurtimea clipei constitue o ispită de-a o neglija. «Nu vreau să mă odihnesc decât o clipă», își zice omul. Iar după ce-a trecut adaugă: «mai stau o clipă». Dar tocmai această scurtime arată înțelepciunea orânduitorului care a așezat viața omului, în faza deciziunilor și a creșterii ei, în alvia scurtă a clipelor fulgerătoare. Natura aceasta a timpului are menirea să țină pe om treaz și să-l facă bărbat. Clipele se furișează și cine se lasă furat de ele trăește fără încordare, trăește femeește. E necesară multă atențiune și putere bărbătească pentru a nu lăsa curentul timpului să lunece neobservat și nefolosit, ci a domina fiecare clipă, imprimându-i prin faptă pecetea personalității proprii.

Timpul care a trecut va fi astfel și al nostru. Când ne va căuta Dumnezeu în el, ne va găsi.

Nu ne putem plânge deci că am fost lăsați să ducem o viață prea scurtă și că prin aceasta Dumnezeu ne-a pecetluit cu o disprețuitoare nimicnicie.

Am fost lăsați să ducem o viață extrem de importantă, potrivită ca răscolească toate virtualitățile noastre de bărbăție și de eroism.

Scurtimea vieții, accentuând importanța ei, trebue să ne îndemne la o cât mai neîntreruptă împlinire a misiunii noastre preoțești, care stă în propovăduirea lui Dumnezeu.

Poate în fiecare clipă «furișată» s'a perdut un suflet și, deodată cu socoteala pentru ea, Dumnezeu ne va cere socoteală și pentru acel suflet.

Infricoșător ne obligă Sf. Scriptură în această privință:

«Dacă eu voi spune celui fără de lege: «Păcătosule vei muri» și nu vei da de veste, ca să se abată din calea lui, va muri în fărădelegea lui și sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă tu ai dat de veste păcătosului să se abată din calea lui și să se pocăiască, și nu se va pocăi de fapta lui, va muri întru fărădelegea lui, iar tu ți ai mântuit sufletul» (Ezechil, 33, 8 – 9).

Importanța clipelor stă și în faptul că nici una din ele nu e a mea sau numai a mea. Clipa pe care vreau eu s'o las nefolosită din comoditate, poate fi decisivă pentru atâția dintre cei pe cari trebue să-i duc la mântuire. E o clipă a multora și, nefolosind-o, eu o pot face nefolositoare pentru atâția. Dumnezeu le-a dat oamenilor valorificarea fiecărei clipe în solidaritate și neglijarea ei din partea mea are efecte dezastruoase asupra tuturor.

Lăsând să treacă o clipă degeaba nu mi-o fur numai mie, ci o fur tuturor celor ce depind în privința mântuirii de propovăduirea mea, fur un moment din cursul general al timpului lăsat de Dumnezeu pentru folosul tuturor.

S'ar putea obiecta că această atențiune la fiecare clipă nu decurge din duhul răsăritean, care are mai degrabă înclinații contemplative, de uitare a timpului, de ieșire din șuvoiul lui. Dar ce altceva este rugăciunea neîntreruptă a inimii, decât valorificarea fiecărei clipe? Sau ce înseamnă stăruitoarele povețe ale Părinților de-a petrece într'o continuă trezvire a spiritului ca să nu se furișeze în noi gânduri păcătoase, dacă nu o dominare a fiecărei clipe prin atențiune? Asceza răsăriteană e bărbăție, nu uitare de sine.

Intâlnim aci paradoxul că tocmai prin suprema grije de timp se obține ieșirea din timp, prin dobândirea unei continuități neîntrerupte în preocuparea de Dumnezeu. Clipele nu mai au în acest caz între ele intervaluri, legate prin salturile noastre, ci se topesc într'o linie continuă. Timpul e dispersiune, e alăturare de bucăți fragmentare. Dar experiența intensă a timpului ca atare are loc numai când trecem dela un lucru la altul. Continuitatea ne scoate întrucâtva din timp.

Câștigându-ne însă această continuitate neîntreruptă în preocuparea de Dumnezeu, devenim prin însuși acest fapt cei mai efectivi propovăduitori ai Lui în sens larg. Ființa noastră câștigă un caracter de transparent al lui Dumnezeu. Prin privirile ațintite în lumea cerească, prin cuvintele noastre permannte, prin purtarea noastră ocazionată de indiferent ce împrejurări și obiecte, mărturisim pe Dumnezeu și stăpânirea Lui asupra noastră, ceea ce este o pledoare pentru acceptarea Lui ca stăpân și de către alții.

In alți termeni, noi nu putem deveni propovăduitori continui ai lui Dumnezeu, decât prin identificarea ființei noastre cu această misiune.

D. STĂNILOAE

Desfiintarea sectelor

In Monitorul Oficial No. 305 din 30 Decemvrie 1942, a apărut Legea No. 927, prin care toate sectele sunt desființate. In art. II al Legii se spune: «Asociațiile religioase (sectele) existente, de drept sau de fapt, sunt și rămân desființate». In art. III Legea dispune ca toate bunurile sectelor să treacă în patrimoniul Statului.

Este o măsură care trebuia luată de mult, dar guvernele trecute sau n'au avut curajul, sau n'au avut înțelegerea necesară pentru un asemenea act. Nu s'a apreciat decât în discursuri necesitatea unității religioase a neamului. In fond mentalitatea oamenilor de conducere era stăpânită de un total indiferentism în materie religioasă. Cu asemenea dispoziții sufletești, guvernele trecute nu erau în stare și nu voiau să opună intervenților unor Puteri străine sau ale unor cercuri interne, cari urmăreau sistematic destrămarea noastră sufletească, nici un fel de rezistență.

Sub pretextul libertății de conștiință, Statul nostru de până ieri se obișnuise să asiste pasiv la măcinarea celui mai scump bun al nostru, a temeliei sine qua non a existenții noastre naționale într'un Stat liber. Timorați de o fantasmă, nu luam nici o măsură de-a ne apăra ființa.

In general multe fantasme au terorizat lumea intelectuală conducătoare de ieri și au împedecat cercurile răspunzătoare dela ascultarea și validitarea instinctului de conservare etnică.

Nu e cazul să discutăm modificările pe cari experiențele timpurilor recente le-au adus ideilor și obligațiilor politice. Sigur este însă că cel puțin într'o privință aceste experiențe s'au soldat cu un câștig: politica nu mai e condusă de fantasme, ci de considerația unică a conservării colectivităților etnice. Intâi de toate activitatea Statului trebue să asigure existența neamului. Acesta e imperativul suprem al oricărei politici și el nu poate fi nici o clipă uitat de dragul nu știu căror lozinci revoluționare, ieșite din anumite capete înferbântate sau interesate. O politică ce s'ar lăsa condusă de principiul «piară națiunea, dar trăiască libertatea», ar fi mai degrabă o aventură iresponsabilă decât ch bzuită grije de destinele neamului.

Cum bine a enunțat I. P. S. Mitropolit Nicolae, prima dogmă a oricărei politici trebue să fie conservarea neamului.

De sigur din stabilirea conservării națiunii ca obligație supremă a Statului, nu rezultă nici decum o mentalitate indiferentă la normele etice. Existența e un bun care nu poate fi susținut decât prin respectul legilor morale. Intre existență și ordinea morală departe de-a fi o incompatibilitate, există o atât de strânsă solidaritate, încât orice nesocotire a eticei are ca urmare slăbirea și desfigurarea existenții. Dumnezeu, care a creat existența, i a dat și o lege cu ajutorul căreia să se mențină, iar legea înseamnă constanță, disciplină, seriozitate, înfrânare de patimi, deci moralitate. Este o părere profund greșită că din stabilirea conservării naționale ca normă supremă a politicii n'ar putea deriva decât concluzia unei comportări arbitrare și cinice.

Neamurile nu se pot susținea și nu pot crește decât cu ajutorul virtuților, cari nu-și pot avea temelia solidă decât în religie.

Realismul politic, care are ca normă supremă conservarea națiunii, trebue să fie un realism moral, fondat pe temelie religioasă.

Conservarea națiunii prin respectul legilor morale, așa trebue să sune lozinca oricărei politici.

Oare nu urmează din acest respect al legilor morale, acordarea unei depline libertăţi a conştiinţii în materie religioasă, lucru pe care l-au făcut guvernele noastre anterioare?

Fără îndoială noi nu suntem împotriva unei libertăţi a conştiinţii în materie religioasă. Numai în libertate poate fi omul în măsura deplină fiu al lui Dumnezeu, purtător de duh ceresc. Virtuţile cari nu sunt practicate din convingere internă, nu dovedesc o creştere reală a omului în duh. Libertatea este ambianţa necesară a trăirii intime a omului cu Dumnezeu.

Dar aceasta nu înseamnă că nu este necesară o anumită pază a sufletelor, cari nu sunt crescute la măsura deplină, de ispitele mieroase, de demagogiile religioase ipocrite. După ce sunt dovedite cu vârf şi îndesat tendinţele disolvante pe cari le urmăresc asemenea propagande şi efectelor stricăcioase de suflete, ar fi o greşală să le mai lăsăm să-şi facă victime printre inşii nepregătiţi să demaşte tot răul ce se ascunde în dosul acestor propovăduiri, numai de dragul unei libertăţi formale.

Acest lucru l-a înţeles cu sufletul său curat dl Mareşal Ion Antonescu, a cărui dragoste sinceră de tradiţiile religioase ale neamului s'a manifestat cu atâtea prilejuri.

Conducătorul Statului cugetă organic în rolul său de îndrumător al neamului la această răscruce hotărâtoare a istoriei. Domnia Sa şi-a dat seama lămurit că un neam care duce un războiu uriaş în numele credinţei sale creştine, ca în toată istoria sa, îşi are tocmai în această credinţă izvorul puterilor şi al existenţii sale, că această credinţă îi defineşte fiinţa şi o primejduire a ei echivalează cu o primejduire a existenţii lui. Cu îndrăzneala cu care a chemat neamul să-şi mărturisească încă odată fiinţa creştină în acest războiu pe viaţă şi pe moarte, a dispus înlăturarea otrăvurilor cari-i îmbolnăveau lăuntric organismul. Lupta radicală pentru apărarea credinţei strămoşilor, ca temelie a etnicului şi ca raţiune a noastră de-a fi unde suntem, împovăraţi cu o misiune precisă, trebuia pornită şi pe frontul intern.

Gândul românesc şi pătrunzator al dlui Mareşal Ion Antonescu a avut norocul să se întâlnească cu dreapta chibzuinţă a dlui ministru Ion Petrovici, filosoful cu o aderenţă atât de totală la ceeace formează specificul naţiei noastre, dar şi cu arzătoarea dragoste de Biserica strămoşească a dlui prof. Aurel Popa, neostenitul şi inimosul Secretar general al Cultelor şi Artelor.

De numele Domniilor lor se va lega de aci înainte, pe lângă atâtea măsuri binefăcătoare de reaşezare a spiritualităţii româneşti în matca ei firească, şi această faptă mare de refacere a unităţii noastre religioase, de scoatere a organismului românesc din febra unor desbinări şi dispute periculoase.

Rămâne ca preoţimea să ştie adăpa sufletele înţărcate dela izvoarele otrăvitoare, cu apa cea vie a adevărului dătător de viaţă duhovnicească sănătoasă şi veşnică.

D. STĂNILOAE

ŞTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminecă în 10 Ianuarie 1942, servesc: Prot. Mihail Neagu, cons. Gheorghe Secaş şi pr. Ioan Nicoară; diaconii: Ioan Circov şi Dr. Nicolae Balca. *Predică: cons. Gh. Secaş.* La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: *Prot. Mih. Neagu.*

Mila Creştină

VII. Indatorirea şi modul săvârşirii milosteniei[1]

In plină desfăşurare a celui mai cumplit răsboi, actualitatea împlinirii poruncii milei creştine e mai acută în zilele noastre decât oricând. Căci niciodată mizeria umană n'a fost mai mare şi niciodată săracul Lazăr n'a fost actualizat în mii şi milioane de inşi, cari strigă în gura mare de durere, de foame şi de frig. Gândiţi-vă cât de actual este şi astăzi plasticul şi sguduitorul tablou al mizeriei umane zugrăvit de sf. Vasile cel Mare: «Foamea îl ameninţă cu moartea crudă, dar inima îl reţine şi-l sfătueşte să moară mai bine cu ei (cu copiii). Adesea ispitit (să-şi vândă un copil spre a salva pe ceialalţi) şi tot de atâtea ori reţinut, el cedează în sfârşit sub presiunea unei implacabile necesităţi... Pe care să-l vândă întâi?...» E par'că o frântură ruptă din realitatea vieţii zilelor noastre. De aceea porunca milosteniei este astăzi şi mai imperioasă şi împlinirea ei e şi mai necesară. Cine n'o urmează, nu înţelege sensul şi sarcina acestor vremi de încercare şi nu i vrednic să le răsbată până la capăt. Implinirea ei în împrejurările actuale e nu numai o datorie creştină, ci şi o îndatorire şi mândrie naţională, o menţinere pe linia de glorioase realizări ale trecutului şi o pârghie de puternică rezistenţă naţională.

Desigur, în misiunea lui de părinte al poporului preotul este cel dintâi chemat şi îndatorat la împlinirea poruncii milei, punând în slujba ei toată puterea sufletului şi a trupului său. De aceea sf. Tradiţie pune mult apăs pe această îndatorire a preotului. Aşa, de pildă, Aşezămintele apostolice (cartea IV, cap. 9) spun că preotul trebue să îndemne poporul la milă faţă de săraci, după pilda înţeleptului Solomon.

Izvorîtă din iubire şi alimentată de aceasta, milostenia trebue împlinită cu iubire, împreunată cu fiicele ei bune: stăruinţa şi răbdarea. Implinirea poruncii milei creştine nu trebue s'o considerăm ca o sarcină grea şi de înlăturat, ci ca un răspuns modest la iubirea şi mila nemărginită, cu care ne învălue mereu Dumnezeu pe noi oamenii. Dumnezeu Insuşi s'a dăruit şi jertfit cu moarte de cruce pentru noi; cum vom putea să-l mulţumim mai bine decât ajutând pe aceia, cu care El s'a identificat deplin?!...

Ce avem noi, ce să nu fi primit dela Dumnezeu? In dar am luat, în dar să dăm! Căci tocmai sărăcia noastră ne face să înţelegem durerea altuia şi să ştim ce lipseşte fiecăruia. Pentrucă toţi suntem nişte săraci dăruiţi de Dumnezeu, putem să ajutăm şi pe alţii.

Să dăruim cu bucurie şi cu dragoste, potrivit îndrumării pauline: «Fiecare să dea cum socoteşte cu inima, nu cu mâhnire sau de silă, căci Dumnezeu iubeşte pe cel care dă de bună voie» (II Corint. IX, 17); cu dorinţa de a ajuta pe semenul nostru şi cu mulţumirea şi împăcarea c'am făcut o faptă bună şi am împlinit o poruncă divină, după pilda primilor creştini: «Şi oricât de mult ne-ar costa (agapele), ne socotim plătiţi de cheltuiala făcută în numele iubirii de aproapele, dacă prin această mângâiere uşurăm întrucâtva pe cei în lipsă» (Tertulian); nu cu îngâmfarea că ţinem pe cineva, ci cu smerenia celui ce dă nu dintr'al său, ci dintr'al lui Dumnezeu: «Pentrucă Dumnezeu, în marea sa bunătate, v'a poruncit să daţi ca şi cum ar fi dintr'al vostru, să nu credeţi că este într'adevăr al vostru. Dumnezeu v'a dat un împrumut, spre a vă putea proslăvi; dar când îi daţi lui ceeace este al Lui, nu cugetaţi că daţi ceva ce este al vostru»... (Sf. Ioan Gură de Aur); nu cu părere de rău după ceea ce am dat din mână, ci cu nădejdea tare că Dumnezeu va binecuvânta gestul vostru şi va înlocui însutit ceea ce am dat, pentruca şi mai darnici să fim: «Dumnezeu binecuvintează mâna care dă şi înmulţeşte bunurile celui ce dă» (Prov. XI, 26) şi «Dumnezeu poate face să prisosească la voi tot harul, pentru ca, având pururea toată îndestularea întru toate, să prisosiţi spre tot lucrul bun» (II Corint. IX, 8); nu de dragul laudelor din partea lumii şi dorind ca fapta ta să fie publicată în ziare, ci discret şi sobru. (Cf. Mat. VI, 1–4). Trebue să facem milostenie cu conştiinţa trează că sântem solidari în lupta vieţii, în truda grea de a reteza cât mai multe din capetele mizeriei, că suntem împreună ostenitori pe drumul anevoios al mântuirii şi fericirii.

Numai astfel împlinită, milostenia şi ajunge scopul său; altfel cade sub înfierarea lui Nietzsche, care zice: «Ah, cunoscătorul de inimi ghiceşte cât de săracă, neajutorată, arogantă şi greşită este şi cea mai bună şi mai adâncă iubire, cum ea mai curând distruge decât salvează».

Preot Dr. CORNELIU SÂRBU

[1] Vezi Nr. 50 din 1942.

Din Pastoralele de Crăciun

P. S. Sa Episcopul Nicolae al Vadului, Feleacului şi Clujului, către clerul şi poporul eparhiei, adresează următoarele cuvinte:

Orce praznic creştinesc are darul de-a aduna pe oameni şi de-ai înfrăţi în numele aceluiaş crez. Totuşi, pare că nici un praznic nu are acest dar dumnezeesc în măsură mai mare ca strămoşescul nostru Crăciun. De aceea nu fără dreptate se spune, că Crăciunul este praznicul căminului creştinesc.

In adevăr, aşa este: Seara de Crăciun fiecare creştin se sileşte să fie acasă, spre a se îndestula, împreună cu cei scumpi ai săi, din duhovnicescul ospăţ al praznicului. Tinerii s'adună să colinde, ducând din casă în casă vestea minunată a plinirii proroociilor prin Naşterea Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos; iar bătrânii se adună, ca să asculte şi să mulţumească Bunului Părinte ceresc pentru atâta îndurare revărsată peste lume. Inimile tuturora bat la fel, pentrucă sunt învăluite în sfinţenia aceleiaşi tainice nopţi şi sunt purtate pe aripile aceluiaş cântec de slavă:

Astăzi s'a născut Hristos,
Mesia cel luminos:
Lăudaţi şi cântaţi
Şi vă bucuraţi!

Cei nevârstnici simt doar cu inima măreţia şi strălucirea praznicului pe care-l slăvesc în însufleţitele lor cântece de stea şi colinde sau în străvechea plinire a altor obiceiuri străbune, legate de sărbătorile Crăciunului. Cei mai în vârstă însă pricep şi cu mintea obârşia şi izbăvitorul rost al acestei sărbători. Ei ştiu din cetaniile ascultate cu evlavie şi adâncă luare aminte în lăcaşul Domnului, că prin naşterea lui Iisus Hristos a răsărit lumii lumina cunoştinţei adevăratului Dumnezeu. Căci Hristos ne-a învăţat să cunoaştem bunătatea cea fără de margini a Părintelui ceresc şi covârşitoarea Lui iubire de oameni.

Profeţii Legii celei Vechi ne-au înfăţişat îndeosebi înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu şi dreptatea cu care plăteşte El fiecăruia după faptele sale. Fără'ndoială, spusele lor erau într'u totul adevărate. Dar omul cu mintea întunecată şi cugetul umbrit de negura păcatului, la auzul vorbelor pline de aspre înfruntări ale prorocilor mai mult s'a înfricoşat de faţa lui Dumnezeu decât a îndrăgit-o. Şi frica nu totdeauna e un bun povăţuitor. Adeseori ea împinge pe om în desnădejde şi-l îndeamnă la săvârşirea faptelor necugetate.

...Ci vă întreb, dragii mei, pe care fiu îl lasă inima să prăznuiască ziua naşterii părintelui, fratelui, prietenului sau oricărui binefăcător al său, fără să-i îmbie un dar cât de mic, fără să-i facă măcar bucuria unei bune urări? Şi darul pe care se cuvine să i-l dăm Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos în ziua naşterii Lui este iubirea noastră caldă; iubirea sfântă care ne învălue pe toţi câţi ne mângâiem şi ne îndulcim sufletele cu viersul colindelor noastre strămoşeşti.

Ştiu bine, că mulţi dintre cei dragi ai voştri nu se împărtăşesc la sărbătorile Naşterii Domnului, din căldura şi bucuriile căminului familiar. Nici lipsa lor să nu vă întristeze. Ci, dimpotrivă, să vă umple de mândrie şi de nădejdea izbăvirii, căci sunt duşi să se oştiască pentru apărarea patriei şi pentru slava Crucii lui Hristos.

Cu sufletul însă sunt încredinţat că'n noaptea Crăciunului se desprind şi ei, măcar pe-o cliză, din sgomotul primejdiilor care-i învălue şi se sălăşluesc printre ai lor, preamărind — într'un glas şi'ntr'o simţire — pe „Domnul păcii", care se naşte. Şi astfel, peste depărtările mari cari ne despart pe unii de alţii, sufletele noastre se cuprind în îmbrăţişare sfântă şi se bucură întru Hristos Iisus celce este binecuvântat în veci. Amin.

P. S. S. Episcopul Veniamin al Caransebeşului:

...Sfânta noastră Biserică, singura corabie care ne poate duce prin valurile furtunoase ale vieţii la limanul mântuirei, prin învăţăturile Evangheliei ne arată ce urmări rele are păcatul pentru sufletul omenesc, cum el întunecă mintea şi voinţa omului şi-l duce astfel pe drumul pierzării şi tot ea ne arată totodată şi calea care duce la cunoaşterea adevărului, a binelui şi virtuţii, cum şi la plinirea voii lui Dumnezeu, singura cale care duce la mântuirea sufletului.

De acest suflet avem să ne dăm seama înaintea lui Dumnezeu, de faptele ce le-am făcut în viaţă şi cari vor sta mărturie la judecata de apoi. Atunci nu vom fi întrebaţi ce-am mâncat şi beut, cu ce ne-am îmbrăcat şi câte averi am strâns, ci cum am plinit voia lui Dumnezeu şi cum am folosit averea spre binele obştesc, ajutând pe deaproapele şi pe cei lipsiţi şi în suferinţă.

La aceasta ne îndeamnă şi porunca dragostei, temelia legii creştine, dela care „atârnă toată legea şi prorocii". Din plinirea acestei legi răsar faptele bune pentru semenii noştri şi pentru binele sufletului nostru.

Mântuitorul Hristos a venit să aducă pacea şi bunăvoire între oameni, ceeace nu se va putea ajunge, numai dacă vom lăsa să pătrundă în sufletul nostru lumina Lui, dacă-l vom primi ca Stăpân al vieţii, punându-ne cu totul în slujba Lui.

Cu venirea Mântuitorului s'a născut o nouă lume, o nouă viaţă plină de lumină şi de dragoste. Hristos Domnul este doftorul trupurilor şi al sufletelor, şi numai la El putem afla alinarea tuturor necazurilor şi suferinţelor, căci El ne chiamă: Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi... Eu vă voi odihni pe voi. (Mat. 11, 28).

Sărbătoarea Bobotezii la Sibiu

Sărbătorirea Sfintei Bobotezi a decurs în cetatea Sibiului nostru cu toată solemnitatea cuvenită.

După sf. liturghie din biserica catedrală, s'a pornit o grandioasă procesiune, în frunte cu P. Sf. Sa Episcopul Vasile al Maramurăşului, icoanele cu praporele, dl general comandant şi celelalte autorităţi, corul mitropolitan, unitatea de onoare şi cu muzica militară, pe străzile: Mitropoliei, Tribunei, Regina Maria, până în Piaţa Regele Ferdinand, unde a fost improvizată o tribună oficială, frumos împodobită cu tricolor şi brad, faţă în faţă cu tradiţionalele cruci de ghiaţă. Intreaga Piaţa Regele Ferdinand — care a fost ocupată des de dimineaţă de către trupele din garnizoană, cu drapele, — a fost de asemeni decorată cu colorile noastre naţionale.

Pe tribuna oficială a luat loc soborul de preoţi, în frunte cu I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae şi P. S. S. Episcopul Vasile al Maramureşului, apoi dnii: general comandant M. Manafu, general Filip Agricola, insp. general administrativ Rădulescu Dobrogea, dr. Albert Dörr, primarul municipiului, dr. Ioan Papp, primpreşedintele Curţii de Apel, prof. dr. Iuliu Haţieganu, rectorul Universităţii, M. Antonescu, procuror general, dr. S. Mitea, ajutor de primar, primpretor Pantilimon Bratu, colonelii: Teodorescu Adrian, Hrisafi, Hristea, Ionescu, Mantsch, Racoţea Gh. Austriacu, Comandantul pieţii, maior Liviu Rusu, chestor Septimiu Codreanu, câte o delegaţie de ofiţeri germani şi din grupul etnic german local etc.

I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae înconjurat de soborul de preoţi amintit a oficiat sfinţirea apei. răspunsurile religioase fiind date de corul Mitropoliei, condus de păr. prof. Gh. Şoima, în timp ce s'au tras câteva salve de tun, după care a urmat botezul populaţiei prezente.

Solemnităţile s'au încheiat cu o impresionantă defilare a detaşamentelor din unităţile locale, în frunte cu muzica militară şi cu comandanţii lor.

CĂRŢI ŞI REVISTE

Calendar Creştin pe anul 1943. Editura Mitropoliei Bucovinei, Cernăuţi. Tip. „Glasul Bucovinei". Preţul 60 Lei. — Pe lângă partea calendaristică, cuprinde bogat material de actualitate şi sfaturi practice de mare folos.

C. preoţi să stea în fruntea mişcării

Oastea Domnului

Funcţionarii vor merge la biserică

Este un adevăr prea mult dovedit prin experienţă că cel mai însemnat mijloc de îndreptare morală este pilda celui superior. Cuvântul de îndemn neurmat de pilda celui ce-l rosteşte nu are alt efect decât să întindă moda vorbelor frumoase, ca un văl mincinos peste o realitate tristă.

Cauza principală a atâtor neajunsuri dela noi este această neacoperire între vorba frumoasă şi faptă. Vorbesc toţi îngereşte despre credinţă, despre moralitate, despre muncă, dar ce prăpastie este între ceeace se vorbeşte şi ceeace se face. Precum există o generală imitaţie a vorbirii frumoase, există şi una a comportării direct opuse. E o nesinceritate pe toată linia, care face rău, care descurajează. Care om credincios din ţară n'a fost atins dureros ani dearândul de absenţa regulată a organelor administrative dela biserică, cu excepţia răstimpului precis al unui Tedeum oficial? Faptul acesta nu împedăca însă aceleaşi organe de a vorbi preoţilor la ocazii festive despre minunea lor şi de-a îndemna poporul la o viaţă de credinţă.

Iată însă că s'a găsit un ministru de interne, creştin adevărat, care dându-şi seama că aşa nu mai poate merge a adresat un ordin către toate unităţile administrative cerând funcţionarilor să meargă regulat la biserică.

„Religia creştină este temelia morală a naţiunii şi a Statului", începe acest ordin dat de *dl general D. Popescu*. „In ceasul de faţă când armata şi naţiunea întreagă luptă nu numai pentru pământul românesc, dar şi pentru credinţa strămoşească, este o datorie elementară pentru toţi creştinii adevăraţi să caute în ceasurile de răgaz, o reculegere prin apropierea de biserică".

Iar după acest preambul de categorică mărturisire creştină, cuvântul dlui gen. D. Popescu pune degetul pe o importantă misiune a administraţiei. ţării, prea mult timp neglijată: «*Iar administraţia Ţării care în afară şi mai presus de atribuţiunile sale legale, are şi o misiune morală în educaţia cetăţenilor, trebue să dea exemplul cel bun. De aceea Vă pun în vedere că este o datorie cetăţenească şi românească pentru toţi conducătorii şi funcţionarii administraţiilor locale să meargă în fiecare Duminecă şi în fiecare sărbătoare la biserica din parohia sa, corăspunzătoare confesiunii sale, ca să se închine şi să varticipe la Sf. Liturghie*».

Ordinul dlui ministru gen. D. Popescu este un însemnat pas spre încreştinarea reală a Statului, dela care putem aştepta nebănuite urmări de refacere morală.

Pentru o biserică ortodoxă română în Făgăraş

Printre lipsurile oraşului Făgăraş, se remarcă în primul rând lipsa unei biserici centrale ortodoxe române.

Românii ortodoxi au avut o frumoasă biserică zidită în anul 1697 de bunul Domn Constantin Brâncoveanu, dar ea ne-a fost răpită. Românii ortodoxi s'au străduit să-şi zidească un nou lăcaş de închinare. Cu ajutorul sufletesc şi material al Domnilor şi Chiriarhilor din Principate s'a zidit în anul 1783 o altă biserică ortodoxă, care pe nedrept se numeşte biserica grecească, în urma faptului că au contribuit la zidirea bisericii şi câţiva români Macedoneni stabiliţi aici, cari însă în orce împrejurare şi-au afirmat dârz demnitatea lor de Români.

Biserica este zidită în partea dinspre miazănoapte, la o margine a oraşului.

După unirea cu Patria Mamă, Românii, scăpaţi de împilarea străină şi simţindu-se la largul lor pe pământul românesc al Transilvaniei, au început să se adune din jurul pur românesc numit „Ţara Oltului„ şi din alte părţi ale Ţării, în Făgăraş.

Zidirea unei biserici ortodoxe, mai încăpătoare în acest oraş, a devenit în urma acestui fapt absolut necesară din următoarele motive:

1. Vechea biserică nu este încăpătoare nici decum pentru numărul sporit al credincioşilor din localitate.

2. Scoalele secundare care se compun dintr'un liceu de băeţi, cu 12 clase, şi un gimnaziu de fete în perspectivă de a deveni liceu, dau un număr mare de elevi, aşa că biserica abia este încăpătoare pentru tinerimea şcolară.

Chiar dacă s'ar face un paraclis la liceu, totuşi problema nu ar fi deplin soluţionată, şi aceasta din puternicul motiv că paraclisul nu poate să producă acea elevaţie spirituală ca o biserică. Paraclisul nu poate să contribue la educaţia religioasă a tineretului şcolar pentru că nu oferă atmosfera aceea înălţătoare religioasă. Afară de aceea tineretul dela gimnaziu, şcoalele primare şi cel premilitar ar fi sortit să nu poată participa nici atunci la Sft. Liturghie.

3. Zidirea unei Biserici ortodoxe este reclamată şi de muncitorii de fabrici. In Făgăraş s'au construit 2 fabrici, (Nytrometan şi Fabrica de explosive) care sunt în continuă desvoltare şi cuprind un însemnat număr de muncitori şi funcţionari. Neputând participa muncitorii la Sft. Liturghie, uşor se poate cuibări între ei sectarismul.

4. O biserică ortodoxă în Făgăraş o mai cere şi demnitatea noastră de români şi cinstea cuvenită acestui ţinut istoric. Celelalte confensiuni: rom. catolicii, luteranii, calvinii, unitarii îşi au lăcaşirile de închinare în locuri de frunte. Biserica noastră se ridică umilită într'un loc dosnic al oraşului.

Se va răspunde că deocamdată nu se poate pune problema zidirii unei biserici la Făgăraş, căci sânt timpurile grele. Dar tocmai când luptăm în contra ateismului, socotim că este timpul potrivit să se clădească un lăcaş de închinare în oraşul lui Negru Vodă.

Şi opera aceasta se va putea duce la îndeplinire cu ajutorul bunilor români şi al diferitelor autorităţi şi instituţii publice şi particulare din ţara noastră ortodoxă.

Preot **Iacob Bozocea**, profesor

Autorităţile comunale să vegheze!

Am publicat, nrul precedent al acestui ziar, hotărârile statorite prin Decret-lege, cu privire la păstrarea şi îngrijirea în bună stare a liniilor şi instalaţiilor de telecomunicaţii şi energie electrică, precum şi a semnalelor respective instalate pe drumuri.

In deosebi acum, în timp de răsboi, toate lucrurile acestea trebue proteguite prin aspre sancţiuni, — cu atât mai vârtos autorităţile comunale au datoria să vegheze cu toată atenţiunea la buna lor întreţinere, ferindu-le de stricăciuni din partea vrăjmaşilor sau a răuvoitorilor. Dar nu numai autorităţile, ci şi locuitorii comunelor au îndatorirea a da pe faţă făptuirile împotriva legii amintite şi pe autorii lor.

Pedepsele pentru vinovaţi sânt aspre şi drepte: închisoarea corecţională dela 6 luni la un an şi amendă dela 2000 la 6000 lei; ear furtul, făcut în timp de răsboi, e pedepsit cu moarte.

Decretul-lege nu urmăreşte alt ceva decât să asigure cetăţenilor liniştea — cel puţin relativă — în desfăşurarea unei activităţi necesare binelui comun.

Citiţi, sprijiniţi şi respândiţi ziarul

Telegraful Român

FOIŞOARA

Raportul general

despre activitatea preoţimii din cuprinsul Secţiei Sibiu a Asociaţiei »A. Şaguna« a Clerului ort. român din Mitropolia Ardealului, pe anii 1939, 1940 şi 1941, prezentat adunării generale, ţinute în Sibiu, în 12 Noemvrie 1942

(Vezi Nr. 49 din 1942)

Vor fi puţine comunele, care să nu fie venit în ajutorul răniţilor din spitalele oraşelor din apropierea lor, cu cozonaci, fructe, cărţi poştale, ţigări şi alte daruri. In cele mai multe cazuri, iniţiativa a fost a preotului şi s'a executat cu Reuniunea femeilor şi Soc. „Sf. Gheorghe" a tinerimii.

Amintim aici tot despărţământul Târnava, care ne raportează următoarele: „Preoţimea tractuală în frunte cu protopopul, prin societăţile femeilor şi soc. „Sf. Gheorghe" a tinerimii, a colectat şi dăruit ostaşilor răniţi din spitalul din Târnăveni daruri în valoare de 144.464 Lei, iar celor de pe front tricotaje în valoare de 62000 Lei, total în valoare de 266.464 Lei".

Alte date precise nu ni s'au raportat, credem însă că autoritatea noastră superioară bisericească va avea totalizate sumele colectate, precum şi valoarea donaţiunilor făcute prin preoţime, şi că aceasta sumă totală va fi destul de considerabilă, ca să fie menţionată undeva, şi să rămână urmă şi de această latură a activităţii şi străduinţelor depuse de preoţimea noastră.

Onorată adunare generală,

Am schiţat până acum parte din problemele pastorale în legătură cu răsboiul şi urmările lui. In cele ce urmează vom trata sumar şi celelalte părţi din activitatea preoţimii noastre:

Adunările de primăvară s'au ţinut regulat în ultimii trei ani în toate despărţămintele, cu program pe 2 zile în care s'a cuprins mărturisirea preoţilor, slujirea sfintei Liturghii înainte sfinţită şi cuminecarea preoţilor, a credincioşilor prezenţi şi în unele despărţăminte şi a membrilor din Oastea Domnului şi a cântăreţilor. Biroul central al Asociaţiei noastre s'a îngrijit, ca să publice din timp textele pentru meditaţiile înainte de mărturisire şi cuminecare. La aceste adunări s'au făcut dările de seamă asupra activităţii cercurilor religioase şi s'au făcut eventuale schimbări şi reorganizări ale lor.

Pe lângă meditaţiile precise, s'au lucrat şi alte teme referitoare la problemele şi subiectele stabilite de preşedinţii despărţămintelor, cu considerare la necesităţile generale ale Bisericii şi ţinând seamă, ca, prin lucrările făcute, să clarifice şi probleme de actualitate.

In ultimii ani s'a introdus obiceiul, ca subiectul lucrării dat de preşedinte, precum şi una din meditaţii să fie lucrate de toţi preoţii, designându-se numai în conferinţă acela care îşi citeşte lucrarea.

In adunările de toamnă, precum şi în celelalte întruniri şi conferinţe, preoţeşti s'au prezentat o mulţime de conferinţe de ordin pastoral, s'au prezentat referate şi recenzii asupra noilor cărţi teologice apărute, s'a discutat chestiunea catehizaţiei, introducându-se şi lecţiile practice predate elevilor.

Amintim aici unele din cărţile apărute, care au fost recenzate în conferinţele preoţeşti:

Dr. D. Stăniloae: Ortodoxism şi românism.

Dr. S. Cândea: Hristos şi mântuirea sufletelor.

Dr. L. Stan: Mirenii în Biserică.

Dr. Felea: Pocăinţa.

Dr. Neaga: N'am venit să stric legea.

St. Cojocariu: Este primatul lui Petru un privilegiu de drept divin după Noul Testament?

Gr. Popa: Existenţă şi adevăr la S. Kirkegard.

Dr. Gr. Marcu: Antropologia Paulină.

Dr. Bodogae: Ajutoarele româneşti la mânăstirile din sf. munte Athos.

Mladin: Comunism şi comunitarism.
„ Mie a vieţui este Hristos.

Pr. Vonica: Preotul şi sănătatea poporului.

Sofron Vlad: Adevăruri vechi pentru zidiri nouă.

Şi altele...

Catehizaţia în şcolile primare este privită din partea preoţimii tot mai mult ca o chestie de conştiinţă, ca o datorie de onoare. Conştie de însemnătatea predării religiei, ea doreşte mereu să se instrueze şi să i se facă cunoscute cele mai noi principii pedagogice pentru a putea catehiza cât mai bine şi a putea ajunge cât mai aproape de idealul urmărit prin predarea învăţământului religios. Din punct de vedere practic, s'au ţinut în toate despărţămintele şi aproape cu toate clasele lecţii de model cu ocazia conferinţelor catihetice. La lecţii au asistat toţi preoţii prezenţi, iar în unele locuri şi membrii corpului didactic. Prelegătorilor li s'a făcut în şedinţă intimă critica, completându-se lecţia cu toate amănuntele, ca să poată fi declarată lecţie de model.

INFORMAŢIUNI

Pentru Palatul Invalizilor *s'au făcut până acum aproape 300 milioane de lei. Dăruirile, pentru măreţul plan al Mareşalului Conducător de stat, se trimit, şi prin primăriile comunale, pe adresa: Palatul Invalizilor, Bucureşti, str. Gen. Angelescu 140.*

Sprijinirea celor talentaţi. Statul german a plătit în acest an burse la 625.000 de copii. Scopul este a sprijini familiile sănătoase, cu copii numeroşi. Fiecărei familii, cu patru sau mai mulţi copii, i se plăteşte numai decât ajutorul de studii, pentru copii, dacă aceştia sunt sănătoşi şi capabili de desvoltare. Pentru copiii celor căzuţi sau răniţi în răsboi, se fac favoruri speciale. Aceste ajutoare sânt pentru toate categoriile de şcoli: primare, secundare şi superioare. Paralel cu aceste măsuri, în Germania se treae şi la selectarea celor talentaţi, cari vor fi mai departe singurii îndreptăţiţi la ajutoare. In locul modului de selectare din timp de pace, care se făcea prin concurs astăzi s'au introdus în toate ţinuturile Germaniei, lagăre de selectare, unde copiii sânt examinaţi de specialişti, profesori, psihologi, medici, cari aleg pe celce în viitor vor fi elitele naţiunii.

Comferinţe preoţeşti. In toamna din 1942, preoţii protopopiatului Sighişoara convocaţi la conferinţă de către P. C. Sa păr. protopop Emilian Stoica, s'au strâns după programul mai înainte stabilit, în biserica ortodoxă română din Sighişoara.

După oficierea tedeumului de către un sobor de preoţi, asistenţa a trecut în localul şcoalei primare de fete, unde se desfăşura programul conferenţei.

S'au ţinut o oră lecţii de religie cu cl I şi II-a, urmate de observările obişnuite.

In cuvântul de deschidere P. C. Sa păr. protopop Emilian Stoica arată misiunea ce au de îndeplinit preoţii în aceste vremuri grele. S'au citit câteva lucrări din tema dată spre pregătire „Pastoraţii de răsboi".

Prof. catehet G. Niţoiu a cetit lucrările: Superioritatea ortodoxiei faţă de celelalte confesiuni în lupta contra bolşevismului comunist şi dare de seamă despre literatura teologică din ultimul an şi curentele religioase mai nouă.

S'au făcut dări de seamă despre publicaţiile: păr. prof. Dr. Liviu Stan „Rasă şi Religiune", păr. prof. Dr. Grigorie T. Marcu „Mithos".

Asistent

Nr. 456—1942 Prot. 107 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Lupşa**, protopopiatul **Oltul**, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariţie în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Casă parohială în edificare, ridicată în roşu.
3. Pământ în folosinţa preotului, 8 jugăre fânaţ, 8201 m² grădină şi 9 jugăre pădure.
4. Câte jumătate măsură — 1 decalitru — bucate, jumătate grâu şi jumătate porumb, de fiecare familie.
5. Stola obişnuită în protopopiat.

Cererile de concurs se vor înainta în termin Prea Veneratului Consiliu Arhiepiscopesc Sibiu. Consiliul parohial renunţând la dreptul de alegere, întregirea parohiei se face prin numire de către Prea Veneratul Consiliu Arhiepiscopesc Sibiu.

Oficiul protopopesc ortodox-român al Oltului, în înţelegere cu consiliul parohial din Lupşa.

Şercaia, la 7 Decemvrie 1942.

Pr. Chirion Marcu
adm. protopopesc

Nr. 283—1942 [111] 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa a III-a **Lepindea**, din prot. Târnavei, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariţie în Telegraful Român.

Beneficiile sânt:

1. Salar dela Stat.
2. Casă parohială cu 5 încăperi, precum şi toate dependinţele necesare gospodăriei, în stare foarte bună.
3. Sesiune parohială 32 jug. arător şi fânaţ.
4. Pădure în folosinţa preotului, 3 jugăre.
5. Folosinţa cimitirului.
6. Stola obişnuită.
7. O zi de lucru dela fiecare familie.

Cererile de concurs se vor înainta în termen oficiului protopopesc al Târnavei cu toate documentele reglementare, inclusiv autorizaţia de candidare

Concurenţii se vor prezenta în parohie cu prealabila încunoştinţare a oficiului protopopesc.

Târnăveni, la 5 Dec. 1942.

In conţelegere cu Consiliul parohial:

Gheorghe Oprean
protopop

Nr. 596—1942 106 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a **Pânc** cu filia **Selişte**, din protopopiatul Dobra, judeţul Hunedoara, se publică concurs cu termin de 30 zile dela întâia publicare în Telegratul Român.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Folosirea sesiunii parohiale de 19 ugăre, teren arabil şi fânaţ.
3. Lemne de foc din pădurea comunală nelimitat.
4. Stola obişnuită în protopopiat.
5. Birul preoţesc în cucuruz nesfărâmat, 2 măsuri.

Cererile de concurs, însoţite de toate documentele necesare şi de încuviinţarea de candidare dela I. P. Sf. Mitropolit, se vor înainta Oficiului protopopesc ort. rom. al Dobrei, în termin.

Concurenţii se vor prezenta, cu încuviinţarea Oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare, în parohie la biserică, pentru a face cunoştinţă cu credincioşii.

Dobra, la 29 Noemvrie 1942.

Oficiul protopopesc ortodox român al Dobrei, în înţelegere cu consiliul parohial din Pânc.

Pr. Adam Lăzărescu
adm. protopopesc

---

109 3—3

Concurs

Pentru întregirea postului de cântăreţ în parohia nou înfiinţată Brădet-Acriş (Intorsura Buzăului) jud. Braşov, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat, dacă va fi bugetat.
2. Venitele din parohie, conform uzului local. Candidaţii vor prezenta oficiului parohial, pe lângă cerere următoarele acte:

a) Diploma de absolvire a Şcoalei de Cântăreţi „Dimitrie Cunţan" din Sibiu. (In caz contrar se admite şi diploma altei şcoli de cântăreţi din ţară);
b) Extras de naştere;
c) Extras de botez;
d) Certificat de moralitate.

Doritorii au a se prezenta în termen la strană spre a fi cunoscuţi de credincioşi. Vor fi preferiţi cunoscătorii de note, spre a conduce cor bisericesc.

Pentru consiliul parohial al parohiei Brădet-Acriş.

Brădet, la 25 Noemvrie 1942

Pr. I. Popica
paroh

Nr. 13.055 Şcol. 3—3

Concurs

Pe data de 1 April 1943, devine vacantă catedra de ştiinţe agricole şi postul de conducător al fermei şcolare dela şcoala normală de băeţi „A. Şaguna" din Sibiu, pentru ocuparea cărora se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariţie în „Telegraful Român".

Candidaţii vor înainta cererile, însoţite de actele legale pentru numiri, direct Consiliului Arhiepiscopesc ort. rom. din Sibiu. Se pretinde ca ei să fie de confesiune ortodoxă.

Sibiu, din şedinţa secţiei culturale dela 2 Decemvrie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

Citiţi, sprijiniţi şi răspândiţi ziarul

Telegraful Român

Nr. 507—1942 110 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Stănija de jos**, din protopopiatul Zarand, jud. Hunedoara, se publică concurs cu termin de 30 zile dela prima apariţie în Telegraful Român.

Beneficiile:

1. Salar dela Stat.
2. Stola obişnuită în parohie.

Cererile de concurs, însoţite de toate actele necesare şi de încuviinţarea de candidare a Prea Veneratului Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta Oficiului protopopesc al Zarandului-Brad în termin.

Concurenţii se vor prezenta, cu prealabila incuviinţare a oficiului protopopesc, într'o zi de Duminecă sau sărbătoare în parohie spre a face cunoştinţă cu credincioşii.

Brad, la 18 Decemvrie 1942.

Oficiul protopopesc ortodox român al Zarandului-Brad.

Ioan Indreiu
protopop

AVIZ

La **Librăria Arhidiecezană** *din Sibiu, se află de vânzare*

TABLOUL

I. P. S. Sale Arhiepiscopului şi Mitropolitului

Dr. Nicolae Bălan

mărimea 37×30 cm. Lei 100.—

TABLOUL

Arhiepiscopului şi Mitropolitului

Andreiu Şaguna

mărimea 37×30 cm. Lei 100.—

Ambele Tablouri sunt artistic executate şi potrivite pentru birourile On. Oficii protopopeşti şi parohiale. Comandele se fac trimiţând preţul plus spesele postale Lei 60.— şi se expediază franco-recomandat. Contra ramburs nu se trimit

---

Atenţiune!

Pentru a nu pierde timpul cu căutări şi corespondenţă, Onor. Oficii parohiale sunt rugate a arăta la comandele de luminări:

1. Soiul şi cantitatea, dorite din fiecare Nr.

2. Felul plăţii, ca reţinere *din salar,* **ramburs**, *sau costul de Lei . . . . .* **asemnat** *prin* **mandat** *poştal.*

3. Adresa exactă: **Comuna, Poşta şi Judeţul.**

Comandele să se facă din vreme şi să se scrie scurt şi precis, numai strictul necesar, pe ¹/₄ de coală.

Citiţi şi răspândiţi

Revista Teologică

Organ pentru ştiinţa şi viaţa bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Redacţia şi Administraţia: Sibiu, Academia teologică „Andreiană". Redactor: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. Abonament anual, Lei 490.

Preoţimea este adânc recunoscătoare I. P. Sf. Sale mitropolitului pentru faptul că a tipărit manualele de religie pentru elevii şcoalelor primare într'o frumoasă execuţie şi cu preţuri mici, accesibile şi pentru copii săraci. Având acum manualele de catehetică ale Păr. D. Călugăr cu leţiile model, precum şi manualele elevilor compactate într'un singur volum într'o execuţie tehnică ireproşabilă, având acum şi elevii manualele lor, predarea religiei nu mai poate întâmpina nici o greutate din acest punct de vedere.

Tot la acest capitol amintim de acei preoţi, care pe lângă catehizaţie, au înlocuit şi înlocuesc încă în unele comune, pe învăţătorul concentrat, sau mobilizat. Cei mai mulţi preoţi şi-au luat acest angajament benevol, fără să aştepte nici ordinile autorităţilor bisericeşti, nici ale inspectoratelor şcolare, ci au intrat în şcoală muncind anonim şi gratuit în învăţământul primar.

Aşezămintele culturale, asociaţiile, societăţile Bisericii noastre: Soc. „Sf. Gheorghe" a tinerimii, reuniunile de femei, casele culturale, Oastea Domnului, se găsesc în tot mai multe parohii din despărţăminte, organizate, iar în unele în curs de organizare.

Societatea „Sf. Gheorghe" a tinerimei, prin activitatea ei sistematică şi stăruitoare în mijlocul tinerimii, a produs roade frumoase la sate şi promite a deveni cu timpul unul din cele mai importante aşezăminte pentru îndreptarea morală a vieţii şi activităţii tineretului.

Ocupându-se şi Statul de organizarea tinerimii, a introdus iară o nouă inovaţie în loc de străjerie a făcut acum organizaţia extraşcolarilor a extraşcolarelor şi a premilitarilor.

La sate şedinţele cu extraşcolarii şi extraşcolarele se ţin Sâmbăta după masă, când preotul poate şi trebue să ia parte, ca să-şi ţină lecţia de educaţie morală religioasă şi să stărue, ca grupul de extraşcolari şi extraşcolare să fie conduse regulat la Biserică.

In ceea ce priveşte premilităria, nici până acum nu s'a revenit asupra programului, care se ţine Dumineca în timpul serviciului divin. Premilitarii sunt aduşi tot a doua Duminecă la Sf. Liturghie, iar în Dumineca, când nu vin la Biserică, tema religioasă e explicată de comandant, care în cele mai multe cazuri e învăţătorul, sau în unele locuri de preotul care îşi poate aranja aşa lucrurile, ca imediat după terminarea serviciului divin să-şi poată ţinea lecţia de educaţie religios-morală.

(Va urma).

Redactor responsabil: Prot. Dr. D. Stăniloae

Editura şi tiparul Tipografiei Arhidiecezane